

1

Чоловік у вікні

Корделія Лю з недовірою розглядала свою нову школу.

Будівля більше нагадувала моторошний старий маєток, аніж місце для навчання. Усе здавалось настільки аномально симетричним, неначе хтось стягнув цю споруду зі сторінок дитячої книжки-розкладайки. Ліворуч височіло декілька конусоподібних веж, що цілком дублювалися їхніми сестрами-близнючками праворуч, звісно, з повним набором фронтонів і башточок. А в самому центрі школи, неначе відкрита рана, зяяло аркове вікно заввишки в декілька поверхів.

На мідній пластині, вмурованій у цеглу, було викарбовано:

СЕРЕДНЯ ШКОЛА ІМЕНІ ЕЛАЙДЖІ З. ТІНІ

5-8 КЛАСИ

ЗНАННЯ. ХАРАКТЕР. ДУХ

Корделія і не здогадувалася про існування повної назви цього закладу; місцеві називали його просто «школа Тіні». Здивування принесло дівчині певну полегкість: виявляється, школу назвали на честь реальної людини. Виходить, дарма Корделії всю ніч снилися вчителі із затіненими обличчями, від яких вона намагалася втекти...

«Найімовірніше, цей Елайджа Тінь — просто якийсь заможний чоловік, що придбав цю будівлю. Всього-на-всього нудотний дядько зі зловісним прізвисьмом. Нічого більше».

Корделія здригнулася. У Каліфорнії її вітрівка доволі добре захищала від холоду, але для погоди тут, у Нью-Гемпширі, вона точно не годилася. Дівчина хотіла було попрямувати за юрбою учнів, що заходили до школи, коли раптом помітила чоловіка в сірому костюмі-трійці, який дивився на неї з одного вікна на горішньому поверсі. З такої відстані було важко розрізнити вираз обличчя незнайомця, але видавався він геть понурим. «Здається, не тільки мені не подобається це місце», — подумала Корделія, вирішивши, що це, мабуть, хтось із учителів,

що віддає перевагу класичному, хоч і трохи старомодному стилю в одязі. Не бажаючи здатися неввічливою, дівчина злегка махнула незнайомцю рукою.

Чоловік здивовано роззявив рота, наче не вірячи, що його хтось помітив, притиснувся долонями до вікна і напружено впився поглядом у Корделію замість того, аби просто махнути у відповідь.

Корделія здригнулася, і цього разу вже не через негоду.

«Що з ним не так?» — здивовано подумала дівчина, відвернулася від прискіпливого погляду і поспіхом рушила до входу, прагнучи якнайшвидше злитися з натовпом. Тільки біля самої будівлі Корделія ризикнула мигцем зиркнути на вікно. Та чоловіка вже не було.

2

Містер Дерлет і місис Ейкман

На мить Корделії здалося, що вона потрапила кудись не туди. Стіни фое були вкриті золотаво-білим візерунком, який чудово пасував до журавлиново-червоного килима під ногами. Бронзові канделябри освітлювали коридори. А на другий поверх вели широкі звивисті сходи з каштановими перилами.

«Справжні школи такими не бувають!» — подумала Корделія.

Але, продовживши оглядати приміщення, дівчина зауважила і більш знайомі деталі: табличку на дверях із написом «Канцелярія», вчителів, що похапцем спілкувалися перед початком уроку, строка-ту дошку оголошень. Будівля нагадувала моторошний дім старої одначки, всередині якого вирувало звичне шкільне життя.

Корделія вже знала, що їй треба у двісті одинадцятий кабінет до вчителя Дерлета, оскільки перед початком навчального року отримала електронного листа з розкладом. Піднімаючись сходами, дівчина ледве не зіткнулася з якоюсь жінкою, що втупилась у телефон. Опинившись у широкому покоролівськи синьому коридорі, Корделія побачила перед собою кабінет номер двісті тридцять чотири, а праворуч — двісті тридцять три і попрямувала за спаданням чисел через низку рівномірно розташованих арок. Тут було значно тихіше, ніж у школі, у якій дівчина вчилася раніше. І не тільки через килим, який приглушав кроки. Учні теж чомусь спілкувалися притишеними голосами, ніби боялися, що хтось буде їх підслуховувати. Корделія спробувала уявити перший шкільний день у Ріджвуді. Напевно, її подруги Мейбл і Ава зараз йдуть під ручку, а навколо здійсмається бурхлива какофонія галасу учнів. Несподівана згадка урвала політ фантазії Корделії — між Каліфорнією та Нью-Гемпширом пролягли три години різниці. Тож Мейбл із Авою зараз точно ще спали.

Дівчина враз відчула себе неймовірно самотньою. Виходить, від минулого життя її тепер відділяє не тільки відстань, але й час.

Дійшовши до двісті п'ятнадцятого кабінету, Корделія подумала, що майже на місці, коли номери несподівано втратили будь-яку послідовність: за

двісті п'ятнадцятим йшов двісті сорок другий, а потім, з незбагнених причин, тридцять другий «А». Потрібного Корделії двісті одинадцятого класу ніде не було. Дівчина подумала, чи не повернутися та перевірити нумерацію ще раз, але потім все ж вирішила запитати у когось.

— Вибач, — звернулася Корделія до дівчини, що саме проходила повз, тягнучи за собою рюкзак на колесах, наче мандрівник в аеропорту. — Не підкажеш, де тут двісті одинадцятий кабінет?

Дівчина роззирнулася навсібіч так, неначе Корделія зверталася зовсім не до неї. Вона була доволі міцної статури, мала глибоко посажені зелені очі й світле волосся, зібране в зручний хвостик, носила фланелеву сорочку навипуск.

— Я саме прямую у двісті одинадцятий, — відповіла дівчина. — Ми, певно, з одного класу. Ти в містера Дерлета?

Корделія кивнула.

— Можемо піти разом, якщо ти не проти, — запропонувала дівчина.

— Звісно, давай. Мене звати Корделія.

— Агнеса.

І дівчата попрямували вперед. Агнеса була значно вищою за Корделію — утім, це їй ніяк не допомагало, — трималася вона доволі боязко й обережно.

— Здається, я не бачила тебе минулого року... — промовила Агнеса. — Ти, певно, новенька.

— Це мій перший день.

— У нас тут, у школі Тіні, доволі складно зорієнтуватися, якщо не знаєш, куди йти. Та для мене це не проблема. У мене доволі добре розвинена енторінальна кора. Це саме та область мозку, яка відповідає за пам'ять та просторову навігацію. А як у тебе з енторінальними здібностями?

— Щиро кажучи, ніколи не замислювалася над цим.

— І добре, — кивнула Агнеса. — Просто я замислююсь над усім на світі. Навіть коли не хочу. Мама каже, що мій мозок як той сусід, який на всю вмикає музику і не погоджується вимкнути, хоч би як сильно ти його не просила. Ой, вибач. Ми тількино познайомились. Я мала б дізнатись трохи більше про тебе.

І вона втупилася очима поперед себе, ніби переглядаючи перелік запитань, які можна поставити.

— Ти маєш алергію на горіхи? — урешті-решт визначилася вона.

Корделія похитала головою.

— Я дуже люблю горіхи...

Агнеса усміхнулася, блиснувши блакитними брекетами.

— Я також! Навіть арахіс. Хоч це й не горіх. Насправді він належить до бобових. Але горіх чи горох — незначна різниця, чи не так?